

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 419

гр. София , 02.07.2021 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 15-ТИ ТЪРГОВСКИ в закрито заседание на втори юли, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Даниела Дончева
Членове:	Красимир Маринов Капка Павлова

като разгледа докладваното от Даниела Дончева Въззивно търговско дело № 20201001002324 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл. 274, ал. 1 от ГПК във вр. чл. 248, ал. 3 от ГПК.

Образувано е по частна жалба на „Юробанк България“ АД, чрез адв. Г.С. срещу определение № 9570 от 19.06.2020 г. по гр. д. № 3394/2018 г., по описа на Софийски градски съд, с което е оставена без уважение молбата по чл. 248 от ГПК за изменение на първоинстанционното решение в частта за разноски като неоснователна. Направено е искане за допълване на решението с осъдителен диспозитив в полза на въззиваемата страна, като бъде осъден въззивникът ЗАД „Армеец“ АД на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК да заплати сумата от 2 400 лева, съобразно изложените мотиви във въззивното решение.

Частният жалбоподател навежда оплаквания за неправилност на обжалваното определение, т.к. същото било постановено в противоречие с материалноправния закон. Излага, че първоинстанционният съд не е изложил самостоятелни мотиви в производството по чл. 248 от ГПК, а е препратил към тези в решението, с което е нарушил съдопроизводствените правила. Поддържа, че неправилно съдът е установил невъзможност да се ревизират правни изводи в производство за изменение на решение в частта за разноски. Жалбоподателят счита, че полагащите се разноски на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК в първоинстанционното производство следва да бъдат присъдени в полза на страната, а не на процесуалния ѝ представител, т.к. възразява да са били налице предпоставките по чл. 38, ал. 2 от ЗАдв. за предоставяне на

безплатна правна защита и съдействие. Моли въззивната инстанция да отмени атакуваното определение, като измени решението в частта за разноси и присъди дължимата сума на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК на ответниците по делото, а не на процесуалния им представител.

Ответната страна излага доводи за неоснователност на частната жалба по подробно посочени в писмения отговор съображения.

Настоящият съдебен състав, като взе предвид доводите на страните и данните по делото, прие следното:

Частната жалба е подадена в срока по чл. 275, ал. 1 ГПК срещу обжалваем акт на въззивния съд от легитимирана страна и е процесуално допустима.

Разгледана по същество, частната жалба е неоснователна.

За да остави искането по чл. 248, ал. 1 от ГПК без уважение, първостепенният съд е приел, че в решението си е изложил мотиви относно извода за отговорността за разноси, поради което и нямало основание решението да бъде изменено по реда предвиден в процесуалния закон. Съдът е счел, че молбата за изменение на решението в частта за разноските, основана на правни съображения, а не на грешки в пресмятането, не обуславяло необходимост изводите на съда да бъдат преосмислени, поради което е оставил молбата по чл. 248, ал. 1 от ГПК без уважение като неоснователна. Настоящият съдебен състав намира за неправилен довода на съда, че поради достатъчна мотивираност на крайния съдебен акт не се дължи такава за определението по чл. 248, ал. 1 ГПК в хипотеза, в която искането се оставя без уважение. Задължението на съдилищата да мотивират своите актове е конституционно уредено задължение в разпоредбата на чл. 121, ал. 2 от Конституцията на Република България, като разбирането, че правораздавателните актове се мотивират само в определенияте от процесуалния закон случаи е преодоляно с **Решение № 7 от 30.06.2020 г. по к. д. № 11/2019 г. на Конституционния съд.**

В случая, жалбоподателят е сезирал първостепенния съд с искане за изменение на решението в частта за разноси, изразяващо се в присъждане на разноските за адвокатско възнаграждение на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК в полза на ответниците, а не лично на процесуалния им представител. Съображенията му за това са, че не били налице предпоставките по чл. 38, ал. 2 от Закон за адвокатурата и неоснователно е оказана безплатна адвокатска защита по този ред. В молбата по чл. 248, ал. 1 от ГПК основно е засегнато становището за недействителност на сключените договори за безплатна правна защита и съдействие по чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАдв. между ответниците и техния процесуален представител поради заобикаляне на закона при

сключването му, което обуславяло нищожността на същия, като молителят подробно е извел всички свои доводи, на които основава възраженията си.

Първоинстанционният съд, за да определи разноските, които се дължат по чл.78 от ГПК е приел, че се дължи минимален размер на адвокатско възнаграждение по реда на чл.38, ал.1, т.2 от ЗАДв. Според ал.1 на чл.78 от ГПК ищецът има право на разноски съобразно уважената част от иска, а ответникът съобразно отхвърлената му част- чл.78, ал.3 от ГПК. Заплащането на адвокатско възнаграждение по чл.38, ал.1 от ЗАДв. е свързано с наличието на предпоставките на чл.38, ал.1 -3 от ЗАДв. Това трябва да е договорено между представлявания и представителя или да е направено изявление от някоя от двете страни за присъждане на адвокатско възнаграждение при оказана безплатна правна помощ, ако не е представен договор за правна защита и съдействие./ опр. № 345/10.07.2017г. по ч.т.д. № 485/17г., I т.о. на ВКС/. Видно от представените договори за безплатна правна защита и съдействие по чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАДв. между ответниците и техния процесуален представител /л.132 и л. 135/ страните са се споразумели въз основа на представени **декларации за затруднено материално положение** адвокатът да осъществява безплатна правна защита, поради което и са налице предпоставките за присъждане на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК разноски в полза на процесуалния представител на ответниците. **Отделно от това, такова искане е направено и в последното по делото открито съдебно заседание в хода на устните състезания, като видно от съдебния протокол от дата 10.02.2020 г. процесуален представител за ищеца не се е явил и съответно не е взел своевременно становище по така направеното искане.** Заявяването на възражения относно недействителността на договорите по реда на чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАДв. едва с молбата по чл. 248 от ГПК се явява след момента, в който е имало процесуална възможност да бъдат релевираны.

Съгласно мотивите към т.1 на ТР № 6/2012г. на ОСГТК на ВКС договорът за адвокатска услуга се сключва между клиент и адвокат, а писмената форма е за доказване. Договарянето на осъществяваната правна помощ като безплатна не се презюмира, а следва да бъде установено от данните по делото. **Изявленията за наличие на конкретно основание за оказване на безплатна помощ по чл.38,ал.1 ЗА, обвързват съда и той не дължи проверка за съществуването на конкретната хипотеза.** Достатъчно за уважаване на искането по чл.38, ал.2 ЗАДв. е: правна помощ по делото да е осъществена без данни за договорен в тежест на доверителя размер на възнаграждението по чл.36,ал.2 ЗАДв.; заявление, че предоставената правна помощ е договорена като безвъзмездна и липса на данни, които да го опровергават; отговорност на насрещната страна за разноски, съобразно правилата на чл.78 ГПК. В този смисъл оплакванията на жалбоподателя, че разноските за адвокатско възнаграждение при упражнено право по чл.38, ал.2 ЗАДв. следва да се присъдят на ответниците, а не на адвоката лично, са

неоснователни, тъй като принципът на чл.36,ал.1 ЗАadv. е че адвокатът има право на възнаграждение за своя труд. Разпоредбата на чл. 38 от ЗАadv. регламентира изключение от правилата за присъждане на разноси, установени в чл. 78 ГПК и предвижда право на адвоката, който е представлявал безплатно доверител от кръга на посочените лица, да търси лично за себе си адвокатско възнаграждение, когато насрещната страна е била осъдена за разноси. В допълнение, съдът намира, че отношението по договора за безплатна правна защита и съдействие не може да бъде предмет на ревизия в настоящия процес, съответно доводите на жалбоподателя за нищожност на договорите по чл. 38 ЗАadv. са ирелевантни.

С оглед изложеното, правилно първоинстанционният съд е приложил разпоредбите на чл. 78, ал. 3 от ГПК вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАadv., като е присъдил дължимите разноси за адвокатско възнаграждение на процесуалния представител на ответниците, поради което и частната жалба следва да бъде оставена без уважение.

Воден от горното съдът:

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение № 9570 от 19.06.2020 г. по гр. д. № 3394/2018 г., по описа на Софийски градски съд, с което е оставена без уважение молбата по чл. 248 от ГПК за изменение на първоинстанционното решение в частта за разноси като неоснователна

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____